24/08/2022

Ο τρισμακάριστος Κοσμάς Αιτωλός, ο κοινωφελέστατος άνθρωπος και του κόσμου κόσμος ο ευκοσμότατος!

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Είτε με καύσωνα, είτε με νεροποντές, καταιγίδες και χαλαζόπτωση πάντα όμορφα ξημερώνει η μέρα του αγίου Κοσμά του Αιτωλού.

Ναι, και μην αμφιβάλλετε, και όταν η μέρα είναι από μόνη της όμορφη και ωραία, τότε η μέρα του Ισαποστόλου και Ιερομάρτυρα – Νεομάρτυρα και Φωτιστή του γένους είναι διπλά και πολλαπλά όμορφη και ωραία!

Με τον άγιο Κοσμά τον Αιτωλό να μοιάζει με τους πνεύμονες, την καρδιά, τον νου, αλλά και τα φτερά των Ελλήνων των τελευταίων χρόνων της ζοφερής τουρκοκρατίας μια γλυκύτητα ξεχύνεται σε όλους μας τέτοια μέρα!

Και μόνον η ανάκληση της μνήμης του αμέσως μας κατακλύζει μια εγκαρδιότητα!

Και η εγκατάλειψη μας στην μελωδική μουσική των λόγων του η οποία επί των ημερών του επιτελούσε και θαύματα, μας θεραπεύει εσωτερικά και καταλύει κάθε αίσθημα θλίψης και μελαγχολίας… Έλα στο κήρυγμά μου και θα γίνεις καλά, έλεγε σε όσους του ζητούσαν να τους κάνει καλά! Και πράγματι ο λόγος του ισαποστόλου θαυματουργούσε όπως και των Αποστόλων.

Αλλά, όπως οι Απόστολοι οι οποίοι είχαν λάβει την εντολή «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη», έτσι και ο ίδιος ο άγιος των Σκλάβων «επροσκαλέσθη» στο κήρυγμα του Ευαγγελίου από τον τον ίδιο τον Χριστό, όπως επισημαίνει ο βιογράφος του άγιος Νικόδημος Αγιορείτης. Και γι’ αυτό και ο λόγος του ήταν ήταν χαριτωμένος, όπως ήταν χαριτωμένη και η όλη πορεία του με το μαρτυρικό της τέλος που το προανήγγειλε ο ίδιος μέσα από τα κηρύγματα του. Ήταν κάτι που γνώριζε.

Τέτοια μέρα, λοιπόν, κάθε χρόνο παρακολουθούμε ένα άκτιστο φως παραμυθίας να γλυκαίνει ξανά τους τόπους που πέρασε ο Φωτιστής και Ιερομάρτυρας σαν μια νέα επίσκεψη στα μέρη που άσκησε το θαυμαστό ιεραποστολικό και παιδαγωγικό του έργο! (Το ίδιο, βεβαίως, φωτίζει και γλυκαίνει και εμάς)!

Μια χωρίς προηγούμενο στα χρόνια της σκλαβιάς ειρηνική επανάσταση, εν πορεία και καθ’ οδόν, που σκόρπισε, παντού, μόνο φως ανέσπερο!

Τον άγιο συνόδευε στο έργο του και ένα «ιεραποστολικό συνεργείο» 40-50 ιερέων οι οποίοι τελούσαν ακολουθίες και άγια μυστήρια προσφέροντας άμεση λατρευτική συνδρομή και μυστηριακή χάρη στους τόπους που επισκεπτόταν ο άγιος. Έτσι, εξαγιάζε άμεσα τους ανθρώπους και τους τόπους!

Μια αγιορείτικη επίσκεψη και προσφορά στους ομοιοπαθείς σκλάβους που στο πέρασμα του Ισαποστόλου Κοσμά υπόσχονταν να αλλάξουν ζωή, να είναι ταπεινοί, να ντύνουν και να ταΐζουν τους γυμνούς, να φτιάχνουν ελληνικά σχολεία, να μιλάνε την ελληνική γλώσσα.

Και ο δικός του λόγος του ήταν η καλύτερη, ομορφότερη και γλυκύτερη προτροπή για την ομιλία της ελληνικής γλώσσας, αλλά και της επιβεβαίωσης της αξίας και της σημασίας των ελληνικών γραμμάτων και της ελληνικής λαλιάς μέσα στα χρόνια της δοκιμασίας.

Από τον μέλλοντα να μαρτυρήσει Αγιορείτη Ιερομόναχο άκουγαν ελληνικά αναστάσιμα γράμματα, ελληνικές λέξεις με καλοσύνες πνευματικές!

Παρ’ όλα αυτά, ήταν ένα κήρυγμα που αγαπούσαν και θαύμαζαν και οι

αλλόθρησκοι, γιατί η προσωπική του απλότητα -με την έννοια της αγιότητας- η αγάπη, το πνευματικό του ενδιαφέρον και η έγνοια του για τους ανθρώπους δεν μπορούσε να κρυφτεί.

Γι’ αυτό και πέραν από το «ιεραποστολικό συνεργείο» που τον συνόδευε, σε πολλές περιπτώσεις τον ακολουθούσε και ένα πλήθος πιστών για να ακούσουν τους λόγους του που έφτανε σε δύο και τρεις χιλιάδες . (Και με αυτήν την εικόνα μέσα από το συναξάρι του, μοιάζει πλέον σαν να παρακολουθούμε εναργέστερα την κινηματογραφική υπερπαραγωγή με τον βίο και την πολιτεία του).

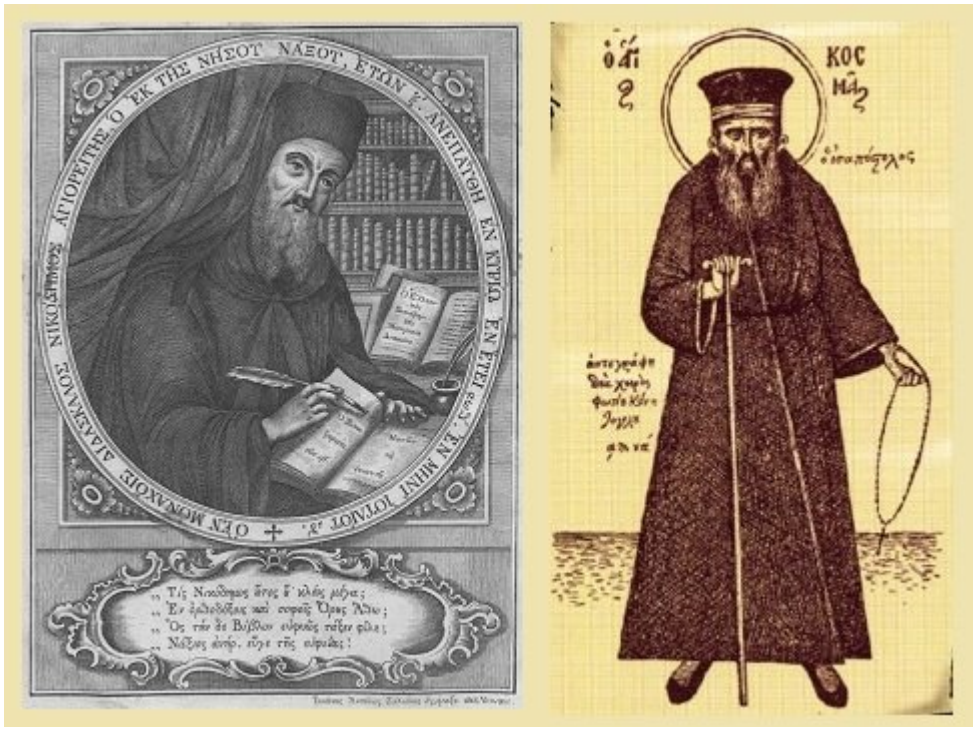

Οι Αγιορείτες Άγιοι Νικόδημος και Κοσμάς ο Αιτωλός.

Και όσον αφορά, τα σαφή αποτελέσματα και την ουσιαστική επίδραση του κηρύγματος του αγίου στους ανθρώπους, είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστικά όσα μας περιγράφει ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης για την επίσκεψη του Ιερομάρτυρα στην Βόρειο Ήπειρο και τους Άγιους Σαράντα:
«...εκεί εδίδασκε τους Χριστιανούς, περιπατών και διερχόμενος τας βαρβαρικάς εκείνας επαρχίας, εις τας οποίας εκινδύνευε να χαθή τελείως η ευσέβεια και η Χριστιανική ζωή, δια την πολλήν αμάθειαν όπου είχον οι εκείσε Χριστιανοί και δια τα πολλά κακά και φόνους και κλεψίας και άλλας μυρίας παρανομίας, εις τας οποίας ήσαν δεδεμένοι, και παρ' ολίγον ήσαν χειρότεροι εις την κακίαν από τους ασεβείς.

Όθεν εις τούτων των Χριστιανών τας κεχερσωμένας και εξηγριωμένας καρδίας σπείρας τον σπόρον του θείου λόγου ο ιερός Κοσμάς έκαμε, συνεργούσης της θείας χάριτος, πολλούς και μεγάλους καρπούς, διατί τους αγρίους ημέρωσε, τους ληστάς κατεπράυνε, τους ασπλάχνους και ανελεήμονας έδειξεν ελεήμονας, τους ανευλαβεις έκαμεν ευλαβείς, τους αμαθείς και αγροίκους εις τα θεία εμαθήτευσε και τους έκαμε να συντρέχουν εις τας ιεράς Ακολουθίας· και όλους απλώς τους αμαρτωλούς έφερεν εις μεγάλην μετάνοιαν και διόρθωσιν, ώστε όπως έλεγον όλοι ότι εις τους καιρούς των εφάνη ένας νέος Απόστολος».

Ο επίσημος νέος Απόστολος της Εκκλησίας και του γένους μας άσκησε το αποστολικό του διακόνημα ακόμη και μέσα στο ίδιο το Άγιον Όρος, κηρύττοντας στα μοναστήρια και τις σκήτες του, διδάσκοντας τους Αγιορείτες Μοναχούς, πράγμα που μαρτυρά και την αποδοχή του από την αθωνική πολιτεία.

Ιδιαίτερα διαφωτιστική για το κήρυγμα του αγίου Κοσμά, αλλά και ως προς το πρόσωπό του, αποτελεί η μαρτυρία του αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη ο οποίος τον άκουσε να κηρύττει και μάλλον τον γνώριζε προσωπικά.

Γράφει:
«Ήτον δε η διδαχή του, καθώς ημείς αυτήκοοι αυτής εγενόμεθα, απλούστατη, ωσάν εκείνων των αλιέων· ήτον γαλήνιος και ησύχιος, όπου εφαίνετο καθολικά να είναι γεμάτη από την χαράν του ιλαρού και ησύχου Αγίου Πνεύματος».

Η αγάπη και η εκτίμησή του αγίου Νικοδήμου για τον άγιο Κοσμά φαίνεται και στα λόγια του όταν αναφέρεται στο μαρτύριο του:
«Ο άγιος εδέχθη μετά χαρά την τοιαύτην κατ' αυτού απόφασιν και κλίνας τα γόνατα επροσευχήθη εις τον Θεόν ευχαριστών και δοξάζων αυτόν ότι διά την αγάπην του θυσιάζει την ζωήν του, καθώς επεθύμει πάντοτε η ψυχή του· έπειτα σηκωθείς ευλόγησε σταυροειδώς τα τέσσαρα μέρη του κόσμου και ευχήθη πάντας

τους Χριστιανούς, οπού φυλάττουν τας παραγγελίας του· οι δε δήμιοι τον εκάθισαν κοντά εις ένα δένδρον και ηθέλησαν διά να δέσουν τα χέρια του, αλλ' ο Άγιος δεν τους αφήκε λέγοντάς τους ότι δεν αντιστέκεται, αλλά κρατεί σταυρωμένα τα χέρια του, ωσάν να του τα είχαν δέσει· έπειτα ακούμβησε την ιεράν του κεφαλήν εις το δένδρον και ούτω τον έδεσαν οι βάρβαροι από τον λαιμόν με ένα σχοινίον και εύθύς, μόνον οπού τον έσφιγξαν, επέταξε το θείον πνεύμα του εις τα ουράνια και ούτως ηξιώθη ο τρισμακάριστος Κοσμάς, ο κοινωφελέστατος εκείνος άνθρωπος και του κόσμου κόσμος ο ευκοσμότατος να λαβή διπλούς τους στεφάνους παρά Κυρίου, και ως ισαπόστολος και ως ιερομάρτυς, όντας εις ηλικίαν εξηνταπέντε χρόνων».

Δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος να κλείσουμε το σημείωμά μας παρά επαναλαμβάνοντας για τρίτη φορά στο κείμενο αυτό τα συγκλονιστικά λόγια του φιλομάρτυρα αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη:
«Ο τρισμακάριστος Κοσμάς, ο κοινωφελέστατος εκείνος άνθρωπος και του κόσμου κόσμος ο ευκοσμότατος»!

Την ευχή του να έχουμε!

(Πηγή: pemptousia.gr / Στέλιος Κούκος)